

OLÁH JÁNOS

Vissza mindent

*Parazsat két pofára zabál a borzas sárga,
folyóhab nyalja szőrét, nincs rajta zabla, patkó.
Rugdaló csődörökkel elbír a tétlen álom.
Mit bőröm elpalástol, belülről visszabukkan:
a bomló útkanyarban, kilenc szerpentin alján
eltűnnek mind a dombok, a szálka-rajzú erdők,
az ásító sötétbe gomolygó nyírfa-füst mar.
Hiába indultam el, nem érek oda ügyse,
hol nap-hold járja lombját az égig érő fának.*

*Ha megremeg a dob-bőr, mint hogyha böngyöl csipné,
nem tudok róla semmit, rábízom magam mégis.
A szemem odafordul a ráncos, öreg arcra,
kilenc lombtölte ágnak rejtjelét aki hordja:
a legvénebb apának is megismeri apját,
a szélnek, a folyónak is meghallja a hangját.
Túl messziről beszél föl, sötét telefon-kútból:
forgasd, mer' mögpenészlik, gyerünk gyerök, a szénát!
A szavakban csalódtam, s már mélyebbre se vágyom.*

*Hátat fordítok inkább, nem érdemelném ügyse,
hogy a föld másvilági dobaját visszahalljam.
Jobb, hogyha csönd emészti a test, a lélek mocskát.
Mit zszugorgattam, végül az álmos tűzbe hullik,
magam is elmerülök ugyanabba a sárba,
hol kerülgettem régen sok napsütötte tócsát.
Idegenként kopogtatsz a kilencszárnyú ajtón:
a tudás felszínétől le az utolsó sejtig
a legtisztább titokról mindenki maga hallgat.*

Szolga föld

*Süppedj, jaj, add meg magad, dőlj le
a nyikorgó föld vánkosára,
nyúzd a zöld hályogot le róla,
lásd, markold, tedd, amit akartál!
E kullancsos borberek erdőn,
egyetlen köpeny mágnesében,
míg ágyát veti a hazugság,
lelj bagóért szent olvasóra,
mormogj mímelt imát a szélbe,
és tépd szét hóesés-karinged,
s tisztíts cipőt vele, te szolgál!*